

RESSÒ DE LA PARAULA

El benaurat Mn. Josep Samsó (2)

Mn. Samsó era benaurat per la seva condició d'autèntic catequista, que ensenyava i complia l'Evangelí. Però també ho era pel fet d'haver viscut unides altres dues benaurances.

La primera, haver estat «perseguit per causa de la justícia». Quina justícia? Jesús va dir:

«Feliços vosaltres quan, per causa meva, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúrnies! Alegreu-vos-en i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel. També així van perseguir els profetes que us han precedit» (Mt 5,10-12).

La benaurança dóna a entendre que Jesús és la justícia, és a dir, la salvació.

De fet, si totes les benaurances semblen una contradicció —per a alguns una ironia cruel— aquesta encara més: mentre el perseguit és objecte de tota classe de malediccions, Jesús li dedica la millor de les benediccions. Qui pot entendre que sigui feliç, aquell que carrega amb la persecució, el maltractament, la calúmia... la mort? Únicament ho pot acceptar i viure qui ha experimentat en el seu interior la presència de Jesucrist per la fe i l'amor.

Algunes versions tradueixen «perseguits a causa de la justícia» o «a causa de ser justos» o «a causa de voler complir la voluntat de Déu». El motiu de la felicitat i de la benaurança no és, per tant, el sofriment, que sempre és un mal, sinó el perquè del sofriment: la fe en Jesucrist mateix i la vida de fidelitat al Pare que aquella fe comporta. Creure en Jesucrist, estimar-lo, viure'l, i en conseqüència portar-lo dintre, fins a identificar-se amb Ell, és talment la benaurança. Totes les benaurances són Ell.

Per això qui compleix una, pot complir-ne totes. En aquest sentit s'entén com Mn. Samsó també va viure a fons una altra benaurança:

«Feliços els compassius: Déu se'n compadirà!» (Mt 5,7)

Una altra paradoxa. Els qui l'insultaven, el torturaven i el mataven, no feien altra cosa que maleir-lo, mentre que ell els tornava la benedicció del perdó. Potser sigui relativament fàcil perdonar quan pensem treure'n un guany o quan ho fem des d'una posició de poder sobirà... Però quan el perdó no evitarà ser sotmès a la violència fins a la mort, aleshores sembla inútil i absurd. Només ho pot viure qui sap que l'amor perdonador de Crist és l'única arma eficaç contra la violència i la injustícia.

—Benaurat qui és Crist ensenyant i vivint el que ensenya.

—Benaurat qui és Crist perseguit, maltractat i ultratjat.

—Benaurat qui és Crist oferint el perdó i la misericòrdia.

La beatificació de Mn. Samsó ha significat per a tots nosaltres el reconeixement públic de la vàlua d'un model de vida. Especialment per als sacerdots, doncs ell va viure totes aquestes virtuts com a prevere diocesà secular. Però la seva beatificació també va ser una solemne confessió de fe, la joiosa proclamació del fet que les Benaurances són veritat. Que ho varen ser, quan va morir el primer màrtir, Jesucrist; que ho eren, quan va morir assassinat Mn. Samsó i que ho són i seran avui i demà per als qui encara fem camí en aquesta història.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pregària per la unitat dels cristians a la catedral

► El divendres 22 de gener va tenir lloc a la Catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat, la pregària per la unitat dels cristians, presidida pel bisbe Agustí. Les diferents confessions cristianes (ortodoxa, evangèlica i catòlica) es van aplegar per pregar conjuntament en el desig mutu de la comunió fraterna. Van participar Felip Carmona, pastor evangèlic i delegat d'Ecumenisme del Consell ecumènic de Catalunya, el P. Aurel Bunda, prevere de la parròquia ortodoxa romana de Sant Jordi, Mn. Lluís-Anton Armengol, delegat d'Ecumenisme del bisbat de Sant Feliu, Mn. Jordi d'Arquer, rector de la catedral i altres preveres i diaques catòlics de la diòcesi. L'animació litúrgica anà a càrrec de la Coraleta de Masquefa, dirigida pel Sr. Josep Mata.

GLOSSA

Mirant enrere per anar endavant

Un jove, tot just iniciada la trentena d'anys, escriví a raig aquesta pregària en revisar l'any que acabava: «Pare: M'he sentit angoixat, ofegat i fins i tot superat en diverses ocasions. M'ha mancat temps per fer-ho tot i per atendre bé les responsabilitats laborals, familiars, de fe i socials. No he administrat prou bé el temps i n'he malgastat. »Saps bé que Nadal és un temps que m'agrada i que enguany la seva celebració m'ha arribat al fons del cor. La Maria i jo hem participat a la missa del gall pensant que el proper any ho farem amb el fill que, il·lusionats, esperem. Aquest ha estat el millor regal que se'ns podia fer.

«Sóc molt feliç, Pare, perquè vaig veient que el meu projecte de vida es va fent realitat, veig cap on he de caminar, amb qui i com. No sé amb tot el què ens trobarem, però sé que Tu hi seràs present, al costat nostre, sempre. Ajuda'm a madurar per poder afrontar el gran repte de ser marit i pare.

«Tot i això he de dir-te, també, que he fallat als altres, que els he menyspreat en ocasions o els he faltat, que m'he recordat de la pregària només quan m'he sentit atrapat... Avui et demano perdó per tot el que m'allunya del projecte de vida que has preparat per a mi. Per no responsabilitzar-me més del treball, per no estar prou al costat de la Maria en les petites noves

vivències de l'embaràs, per no dedicar-me més als altres, a Tu en la pregària, per no donar el valor convenient al temps, als dons que m'has donat i per no saber treure'n tot el fruit.

«Perdona'm, Pare, perquè tot i tenir present Jesús en el meu dia a dia, sovint m'allunyo d'Ell. Perdona'm per no obrir prou els ulls a les teves cries, les de cada dia.

«He pensat i pregat i, ara, confio que la situació anirà canviant amb la teva ajuda. Em vull esforçar per tenir la certesa que vaig per bon camí, que estic fent el que cal. "Fes que conegui, Senyor, les teves rutes, ensenya'm els teus camins" (Sl 25,4).

«M'agradaria acabar, però, donant gràcies per la vida, per fer-me sentir viu i saber que tot el que sóc no és per a mi, sinó que és per compartir. Avui sé i, el que és més important, no em fa por dir que la meva vida no tindria sentit si no m'aboco a estimar els altres, si no sóc i visc pels altres i hi sé trobar el teu rostre. Gràcies Pare!».

Jesús ens convida a ser deixebles seus i ens ofereix la possibilitat d'associar-nos a la seva tasca redemptora. Així esdevé centre de tota vida cristiana, també de la nostra. Així aconseguim sentir i viure el lligam amb Ell, en les alegries i en els dolors del seu Amor.

Enric Puig Jofra, SJ

Els dies de penitència

► El proper 17 de febrer és el Dimecres de Cendra, inici de la Quaresma.

La llei de l'abstinència obliga els qui han complert els 14 anys. La llei del dejuni obliga tots els majors d'edat, fins que tinguin els 59 anys complerts.

Dies d'abstinència de carn: el Dimecres de Cendra, el Divendres Sant i tots els divendres de Quaresma.

Dies de dejuni: el Dimecres de Cendra i el Divendres Sant. També és recomanable que se'n faci el Dissabte Sant.

Són dies penitencials tots els divendres de l'any que no coincideixen amb una solemnitat. L'abstinència de carn, pròpia d'aquests dies penitencials, pot suplir-se per obres de caritat, de pietat o de mortificació corporal. Tot el temps de Quaresma és un temps penitencial, com a preparació espiritual a la celebració de la Pasqua.

DIUMENGE VI DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 17,5-8)

Això diu el Senyor: Maleït l'home que es refia de l'ajut humà, que busca un home per fer-ne el seu braç dret, mentre el seu cor s'allunya del Senyor. Serà com la pomera de Sodomà en el desert de l'Arabà, que no tasta mai un moment de bonança; viu en els indrets xardorosos de l'estepa, en una terra salada que no es pot habitar. Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor, i troba en el Senyor la seguretat. Serà com un arbre plantat ran de l'aigua, que estén les arrels vora el corrent; quan ve l'estiu, ell no té por, i el seu fullatge es manté fresc; en anys de secada no es neguiteja ni deixa de donar fruit.

► Salm responsorial (1)

R. *Feliç l'home que té posada en el Senyor la seva confiança.*

Feliç l'home que no es guia pels consells dels injustos, / ni va pels camins dels pecadors, / ni s'asseu al ròdol burleta dels descreguts. / Estima de cor la llei del Senyor, / la repassa meditant-la nit i dia. R.

Serà com un arbre que arrela vora l'aigua: / dóna fruit quan n'és el temps / i mai no es marceix el seu fullatge, / duu a bon terme tot el que emprèn. R.

No serà així la sort dels injustos; / seran com la palla escampada pel vent. / El Senyor empara els camins dels justos, / i els dels culpables, acaben malament. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,12.16-20)

Germans, si prediquem que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, ¿com és que entre vosaltres alguns neguen la resurrecció dels morts? Perquè si fos veritat que els morts no ressusciten, tampoc Crist no hauria ressuscitat. I si Crist no hagués ressuscitat, la vostra fe no tindria objecte, encara estariu submergits en els vostres pecats. A més, els qui han mort creient en Crist estarien perduts sense remei; si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes. Però la veritat és que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 6,17.20-26)

En aquell temps, Jesús amb els deixebles baixà de la muntanya i s'aturà en un indret pla on hi havia molts dels seus seguidors i una gentada del poble, que havia vingut de tot el país dels jueus, de Jerusalem i de la costa de Tir i de Sidó. Jesús alçà els ulls i digué mirant els seus deixebles: «Feliços els pobres: el Regne de Déu és per a vosaltres. Feliços els qui ara passeu fam: vindrà el dia que sereu saciats. Feliços els qui ara ploreu: vindrà el dia que riureu. Feliços vosaltres quan, per causa del Fill de l'home, la gent us odiarà, us esquivarà, us ofendrà i denigrarà el vostre nom: aquell dia alegrareu-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel; igual feien els seus pares amb els profetes.

Però ai de vosaltres, els rics: ja heu rebut el vostre consol. Ai de vosaltres els qui ara aneu tips: vindrà el dia que passareu fam. Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà el dia que us doldreu i plorareu. Ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres: igual feien els seus pares amb els falsos profetes.»

► Lectura del libro de Jeremías (Jr 17,5-8)

Así dice el Señor: «Maldito quien confía en el hombre, y en la carne busca su fuerza, apartando su corazón del Señor. Será como un cardo en la estepa, no verá llegar el bien; habitará la aridez del desierto, tierra sabrosa e inhóspita.

Bendito quien confía en el Señor y pone en el Señor su confianza. Será un árbol plantado junto al agua, que junto a la corriente echa raíces; cuando llegue el estío no lo sentirá, su hoja estará verde; en año de sequía no se inquieta, no deja de dar fruto.»

► Salmo responsorial (1)

R. *Dichoso el hombre que ha puesto su confianza en el Señor.*

Dichoso el hombre / que no sigue el consejo de los impíos, / ni entra por la senda de los pecadores, / ni se sienta en la reunión de los cínicos; / sino que su gozo es la ley del Señor, / y medita su ley día y noche. R.

Será como un árbol / plantado al borde de la acequia: / da fruto en su sazón / y no se marchitan sus hojas; / y cuanto emprende tiene buen fin. R.

No así los impíos, no así; / serán paja que arrebatada el viento. / Porque el Señor protege el camino de los justos, / pero el camino de los impíos acaba mal. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los corintios (1Co 15,12.16-20)

Hermanos:

Si anunciamos que Cristo resucitó de entre los muertos, ¿cómo es que dice alguno de vosotros que los muertos no resucitan? Si los muertos no resucitan, tampoco Cristo resucitó; y, si Cristo no ha resucitado, vuestra fe no tiene sentido, seguid con vuestros pecados; y los que murieron con Cristo se han perdido.

Si nuestra esperanza en Cristo acaba con esta vida, somos los hombres más desgraciados. ¡Pero no! Cristo resucitó de entre los muertos: el primero de todos.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 6,17.20-26)

En aquel tiempo, bajó Jesús del monte con los Doce y se paró en un llano, con un grupo grande de discípulos y del pueblo, procedente de toda Judea, de Jerusalén y de la costa de Tiro y de Sidón. Él, levantando los ojos hacia sus discípulos, les dijo: «Dichosos los pobres, porque vuestro es el Reino de Dios. Dichosos los que ahora tenéis hambre, porque quedaréis saciados. Dichosos los que ahora lloráis, porque reiréis. Dichosos vosotros cuando os odien los hombres, y os excluyan, y os insulten y proscriban vuestro nombre como infame, por causa del Hijo del hombre. Alegraos ese día y saltad de gozo, porque vuestra recompensa será grande en el cielo. Eso es lo que hacían vuestros padres con los profetas.

Pero, ¡ay de vosotros, los ricos, porque ya tenéis vuestro consuelo! ¡Ay de vosotros, los que ahora estáis saciados, porque tendréis hambre! ¡Ay de los que ahora reís, porque haréis duelo y lloraréis! ¡Ay si todo el mundo habla bien de vosotros! Eso es lo que hacían vuestros padres con los falsos profetas.»

Església situada tocant al llac de Tiberíades, que recorda el lloc del Sermó de la Muntanya

COMENTARI

Conversió i felicitat

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Jm 1,1-11 / Sl 118 / Mc 8,11 ■ **dimarts**: Jm 1,12-18 / Sl 93 / Mc 8,14-21.

Comença el temps de Quaresma

■ **Dimecres**: Jl 2,12-18 / Sl 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18

■ **dijous**: Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25 ■ **divendres**: Is 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15

■ **dissabte**: Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32

■ **diumenge** vinent, I de Quaresma (lit. hores: 1a setm.): Dt 26,4-10 / Sl 90 / Rm 10,8-13 / Lc 4,1-13.

Les Benaurances, considerades per alguns la *charta magna* del cristianisme, marquen el to de la litúrgia d'aquest diumenge. La versió de Lluc, més breu que la de Mateu, conté quatre benaurances a les quals corresponen quatre malaurances. Les benaurances es refereixen als pobres, als qui passen fam, als qui ploren i a aquells que són perseguits per causa del Crist. En canvi, les malaurances es refereixen als rics, als qui estan tips, als qui riuen i als qui reben lloances de la gent.

Ben mirat, tot això sembla un contrastant perquè, segons la lògica del món, els feliços són (o haurien de ser)

els malaurats de l'evangeli i, a l'inrevés, els malaurats són (o haurien de ser) els feliços de l'evangeli. Les benaurances, però, no segueixen aquesta lògica sinó aquella de l'evangeli que es regeix per uns altres barems que no tenen res a veure amb la riquesa, la societat, l'alegria passatgera o la vanaglòria. Sens dubte, el programa de les benaurances és difícil de seguir.

Per això, us proposem algunes condicions que ens ajudin a viure-les millor: tenir un esperit joiós, ser sensibles al dolor dels altres, estimar els germans com el Crist ens ha estimat, evitar la superficialitat, no ser esclaus de la moda, tenir el cor lliure, acceptar

les nostres febleses, creure en el misteri, recuperar la ingenuïtat, ser creatius, tenir sentit de l'humor..., entre moltes altres.

Per als cristians, les Benaurances són un camí de conversió i un camí de felicitat. Encara que sembli estrany, conversió i felicitat no són pas incompatibles: la veritable conversió porta a la veritable felicitat i ambdues rauen en el cor. És veritat que les Benaurances no parlen explícitament de conversió, tanmateix exigeixen a la persona una transformació interior que respon a la bona notícia: la salvació ens ve del Crist.

Dra. Núria Calduch-Benages

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La generositat del Dr. Pere Tarrés

Vaig fer un estudi sobre l'espiritualitat del Dr. Tarrés en el qual deia sense vacil·lar que la llum qualitativa que admirava la gent era *la generositat entregada i alegre*. La gent hi percebia l'amor generós, entregat fins a la fi, alegre amb el goig que ve de l'Esperit (cf. *Rm 14,17*), present en les diverses fases de la seva existència:

- a) *La generositat entregada del metge cristià irradiava alegria*. Un metge pot ser brillant en l'exercici de la professió, encertat en el diagnòstic i en el tractament; cordial i senzill. Això pot ser normal. Així fou Tarrés. Si, a més, el pacient endevina que el metge li té afecte personalitzat, aleshores es produeix un *plus* aureolat per un amor no esperat, símbol obert i real de l'Amor més gran.
- b) *La generositat de l'apòstol de joventut*. Tarrés és un laic d'Acció Catòlica de Pius XI. Això és normal. Però és també un organitzador que fa brollar la Federació de Joves Cristians en els pobles, viles i ciutats de Catalunya. Això sobrepassa el que és normal. Ell expressa amb convenciment total aquesta vida com a amor de Jesucrist que for-

ja la personalitat del jove, tot infontent-li la generositat, la justícia, el desprendiment, la puresa i, sobretot, l'amor al Senyor. Això ratlla l'excepcionalitat.

- c) *La generositat del soldat en el front*. Mobilitzat com a metge de batalló, Tarrés conserva intacta en el front de guerra la seva capacitat de donació múltiple: de relació cordial, d'amistat amb persones de molt distint tarannà i ideologia. Per a ell la donació als altres i la donació a Déu eren les dues cares de la mateixa moneda.
- d) *La generositat del sacerdot*. Déu li conservà l'entrega generosa i alegre en el camí del presbiterat, que no va ser per a ell un camí de roses. Mn. Tarrés atreia la gent i l'atreia envers Crist.
- e) *La generositat desbordada en la malaltia i en la mort*. Aquí es manifesta el seu amor més gran. Quan Déu ho va disposar, crec que Tarrés va ser encara madurat i purificat per l'amor entregat del Senyor Jesús. Per això, un home tan vital no va defugir de pujar a la Creu. Va ser exactament com Jesús.

Josep M. Rovira Bellosó

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

No cobegis els béns d'un altre!

Si el setè manament s'ocupa sobretot del robatori de persones o de l'explotació de la persona, el tema del desè manament és el robatori de coses. Amb aquest manament Déu rebutja el dret del més fort. I, decididament, vol defensar els febles. Avui dia hi ha moltes cobdícies contra les quals el desè manament s'hi encara. Els psicòlegs diuen que hi ha persones que no tenen cap sentit de la propietat de l'altre. Amb aquestes persones la convivència no resulta possible.

El desè manament té molta actualitat, ja que la publicitat ens vol fer veure que, d'allò que comprem, depèn la nostra imatge davant de la societat. Avui dia notem que hi ha una enveja social que augmenta. Hom sent enveja d'allò que l'altre té, de la seva professió, de la seva muller, dels seus fills i del seu èxit. L'envejós s'està sempre comparant amb els altres. No està en contacte amb si mateix, sinó que sempre es defineix només comparant-se amb els altres. I hi surt malparat. Diem que hom es torna pàl·lid d'enveja, i amb això expressem que l'enveja fa mal a la persona, anímicament i corporalment. Li lleva tota l'alegria vital i tota la vivor.

Aquell qui mira de reüll cobejosament la casa i els béns del seu proïsme és persona que té poca autoestima. Fa dependre aquesta d'allò que té, d'allò que guanya i de la manera com vesteix. Jesús respon al desè manament tot advertint-nos que la nostra riquesa hem de trobar-la en nosaltres mateixos: «Procureu-vos bosses que no es facin malbé, reuniu-vos al cel un tresor que no s'acabi; allà els lladres no s'hi acosten, ni les arnes destrossen res. Perquè on teniu el tresor, hi teniu el cor» (*Lc 12,33s*). La cobdícia és la font d'una constant insatisfacció.

La persona agraïda, en canvi, està contenta d'allò que té. La gratitud a Déu i al proïsme per allò que són i que tinc m'allibera de la cobejança malaltissa. Ja Buda deia que el desig és la font de tots els sofriments. Si no sóc envejós, em podré alegrar de la riquesa que trobo en altres persones.

Anselm Grün

(*Els deu manaments*, Editorial Claret)

SANTORAL

14. ✚ Diumenge VI de durant l'any. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (ix), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. iii); sant Antoni (Antoniet), mr.

15. Dilluns. Sant Faustí i santa Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

16. Dimarts. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustinià; sant Porfirí, mr. (309) a l'Àsia Menor.

17. Dimecres de Cendra. Sant Aleix Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fund.

Servents de Maria o servites (1304, OSM). Sant Römül, mr. (302); sant Silví, bisbe.

18. Dijous. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; beat Joan de Fièsole (fra Angèlic), prev. dominicà, pintor; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg., vident de Lourdes; beat Francesc de Regis Clé, prev. paül i mr.

19. Divendres. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; sant Jordi, monjo; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. Dissabte. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. v), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries. Beats Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

ENTREVISTA

ORIOl RÀFOLS

Educar en la recerca de sentit

Educar en la recerca de sentit (Fundació Edebé) és el títol d'un llibre pensat per a educadors —des de mestres i catequistes a responsables de grups, mares i pares...—, que ha estat coordinat per Oriol Ràfols. Es tracta d'un treball que ofereix un marc de referència per elaborar projectes d'educació: aspectes a tenir presents en cada edat i quines experiències es poden proposar «per ajudar a descobrir la profunditat que té la nostra vida». I és que, com afirma Oriol Ràfols, «l'educació a la recerca del sentit de la vida no és una qüestió al marge de les finalitats de les institucions educatives: pertany a la seva essència».

Per què creu que hi ha una necessitat d'educar en la recerca del sentit de la vida?

Vivim en una època en què no hi ha cap gran veritat que sigui acceptada per tothom, i en una mateixa societat conviuen diverses visions de la vida. Això planteja dubtes sobre quina opció és la millor i podem arribar a considerar que l'opció que prenguem és indiferent. Des de l'educació, aquesta situació és un repte: com evitar la superficialitat de pensar que tot és igual sense caure en el radicalisme de creure que només jo tinc raó.

Què proposa per a la recerca de sentit?

No es tracta de preguntar-nos pel sentit de la vida, sinó de tenir cura de les actituds que van definint la nostra forma de viure. Per cercar el sentit cal adonar-nos del que experimentem, saber-nos fer preguntes sobre nosaltres i el món que ens envolta i anar-hi donant resposta de forma pràctica.

I quin paper juga Déu, en aquest procés?

La recerca de sentit és un procés que pot desvetllar l'interès per la fe. Més encara, considerem que si no es desperta una actitud de recerca en els nois i les noies, qualsevol proposta feta des de l'Església no podrà arrelar. També estem convençuts que el testimoni de moltes persones de fe ofereix als joves d'avui pistes molt valuoses per aprofundir en la seva pròpia vida.

Òscar Bardají i Martín

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

La eficaz terapia del perdón

En el último capítulo de mi libro, dedicado a las conclusiones terapéuticas, quiero darle unos consejos de cómo ejercitar el perdón que le podrán servir para cualquier situación familiar, por más conflictiva que se presente. Porque, en el fondo, no le dé muchas vueltas: es imposible ser feliz si no perdonamos a los demás.

Fijese, de entrada, en esta observación que le hago: al guardar *resentimiento* le estamos concediendo a otra persona (al progenitor que nos ha victimizado o al hijo que nos ha hecho la vida imposible) la potestad de restringir nuestra felicidad; en realidad le estamos entregando la llave de nuestra felicidad. Mientras que al romper con el resentimiento y optar por el perdón recuperamos la libertad.

Vayamos a lo práctico. Perdonar es la mejor manera de librarse del rencor que usted aún puede guardar en lo más profundo de su corazón. Si se desprende de sus recuerdos dolorosos, usted será plenamente libre; si no lo hace, seguirá siendo esclavo de sus sentimientos de víctima dolida: revivirá continuamente los sentimientos dolorosos que ha vivido.

Los beneficios del perdón han sido desvelados por la ciencia muy recientemente, aunque las religiones desde antiguo siempre lo promovieron y lo han pregonado a lo largo de la historia de la humanidad (para muestras, el Padre nuestro, la oración que hace un par de milenios Jesús enseñó a sus discípulos, y también la muy milenaria enseñanza de la filosofía budista que aboga por perdonar para aligerar el dolor propio).

«Para reducir el odio y otras emociones destructivas —dice el Dalai Lama— hay que desarrollar sus opuestos: la compasión y la bondad. Si de verdad se siente respeto y compasión por los demás, el perdón es mucho más fácil de alcanzar».

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

AGENDA

CRÒNICA

Trobada Nacional d'iniciació de la JOC a Olesa de Montserrat. Va ser dissabte 23 de gener, amb la participació d'uns 200 joves d'arreu de Catalunya i les Illes Balears. Van celebrar una gimcana, un acte reivindicatiu i una Eucaristia a l'església de Santa Maria, entre altres activitats. La trobada s'emmarcava dins una campanya a favor d'un oci alternatiu i de reivindicació d'equipaments juvenils, i va finalitzar a les 18.30 h amb el concert del grup VODSKA, al Parc del Llac. L'acte ha estat valorat molt positivament per la Federació de Montserrat, que l'ha organitzat, amb la JOC Nacional de Catalunya i les Illes i la col·laboració de l'ajuntament local.

Promoció de l'objectiu diocesà des de la Delegació de Família i Vida. El 24 de gener de 2010 va tenir lloc a la parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Sant Vicenç dels Horts la primera trobada de l'Escola Itinerant de Pregària que promou la Delegació de Família i Vida, amb la idea de concretar l'objectiu diocesà. Amb el lema «Vols ser feliç...? Reparteix felicitat!», sis matrimonis casats els anys 2008 i 2009 es van aplegar per parlar sobre alguns aspectes de la vida matrimonial i familiar des d'una perspectiva catòlica, amb els delegats diocesans de Famí-

ESGLÉSIA DIOCESANA

«Tens un missatge!»: camí de la confirmació. El passat diumenge 31 de gener, a la vila de Sitges, vam celebrar una nova edició de la Trobada Diocesana de Confirmació. 120 adolescents - joves, acompanyats pels seus catequistes i animadors, de 18 procedències diferents d'arreu del nostre bisbat, van descobrir i acollir el missatge que Jesús els adreça: «Amb tu cada dia!». L'objectiu d'aquesta trobada era que les habituals sessions de catequesi setmanal, juntament amb aquesta i altres trobades puntuals, els ajudin a preparar-se per a rebre el do de l'Esperit a la festa de la Confirmació. Trobareu el material de la trobada a www.bisbatsantfeliu.org/santfeliujove.

lia i Vida. Es preveuen futures trobades semblants.

Comença la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Piera-Capellades. Va iniciar el passat dimarts 26 de gener amb una reunió amb els cinc preveres i un diaca que atenen les 12 parròquies de l'arxiprestat. Des d'aleshores, ja s'han realitzat les eucaristies estacionals a Vilanova d'Espoia, Carme, els Hostalets de Pierola i, avui mateix, a La Llacuna.

AGENDA

Recés de Quaresma de la família dominicana. 28 de febrer, 16.30 h. El

bisbe Agustí conduirà aquesta jornada adreçada a tota la família dominicana de vida activa i contemplativa de Catalunya, i al mateix temps obrerta a tothom, que tindrà lloc al monestir de Mont-Siód d'Esplugues de Llobregat. Iniciarà amb el recés, pròpiament dit, i continuarà amb el res de vespres i l'Eucaristia.

Ritus d'elecció al catecumenat a la Catedral de Sant Llorenç. 21 de febrer, 19.00 h. En l'inici de la Quaresma el bisbe en nom de l'Església presideix el ritus pel qual els catecúmens són elegits i inicien l'etapa de purificació i il·luminació fins a la nit de Pasqua, quan durant la Vetlla Pasqual rebran els sagraments del Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia. Els catecúmens són un dels signes que la nostra diòcesi fa un anunci que neix del goig compartit, com diu l'objectiu diocesà d'enguany.

ESPIRITUALITAT

Exercicis a la Cova de Manresa. Del 26 al 31 de març. Cinc dies per a la renovació espiritual, amb l'ofertament d'acompanyament personal. A càrrec de Xavier Rodríguez i Ignasi Vila, sj. Inscripcions: Cova de Sant Ignasi, Tel. 938 720 422, recepcio@covamanresa.cat, www.covamanresa.cat.

Grups d'oració i d'amistat. 20 de febrer, 10.30 h. Celebració comunitària de la penitència, a l'inici de la Quaresma, a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè. Del 26 al 28 de febrer. Exercicis de cap de setmana, dirigits per Mn. Josep Serra, a la Casa d'Exercicis de Sarrià - Carrasco i Formiguera, 32, Barcelona. Per informació i inscripcions: 932 181 005.

FORMACIÓ

Taller a la Cova de Manresa «I ara què?», per a joves que acaben la carrera. 5-7 de març. Conduït per Josep F. Mària, Llorenç Puig sj, i Albert Florensa. Per reflexionar com enfocar la vida professional enmig de l'ambigüitat en que ens trobem i oferir instruments i orientacions als participants perquè cadascú respongui personalment a aquesta qüestió. Informació i inscripcions: telèfon 938 720 422, recepcio@covamanresa.cat, www.covamanresa.cat.

CATEDRAL

Comença la Quaresma. Dimecres de Cendra, dia 17, 20 h. Eucaristia presidida pel bisbe Agustí, amb imposició de la cendra. Tots els diumenges de Quaresma el bisbe Agustí presidirà l'Eucaristia de les 20 h. El proper dia 21, la celebració serà animada litúrgicament per l'Orfeó Vicentí, de Sant Vicenç dels Horts.

ECO DE LA PALABRA

El bienaventurado Mn. Josep Samsó (2)

Mn. Samsó era bienaventurado por su condición de auténtico catequista, que enseñaba y cumplía el Evangelio. Pero también lo era por el hecho de haber vivido unidas otras dos bienaventuranzas.

La primera, haber sido «perseguido por causa de la justicia». ¿Qué justicia? Jesús dijo:

«¡Felices vosotros cuando, por mi causa, os insulten, os persigan y difundan contra vosotros toda clase de calumnias! Alegraos y celebradlo, porque vuestra recompensa es grande en el cielo. También persiguieron así a los profetas que os han precedido» (Mt 5,10-12).

La bienaventuranza da a entender que Jesús es la justicia, es decir, la salvación.

De hecho, si todas las bienaventuranzas parecen una contradicción —para algunos una ironía cruel— ésta todavía más: mientras el perseguido es objeto de toda clase de maldiciones, Jesús le dedica la mejor de las bendiciones. ¿Quién puede entender que sea feliz aquel que carga con la persecución, el maltrato, la calumnia... la muerte? Únicamente lo puede aceptar y vivir quien ha experimentado en su interior la presencia de Jesucristo por la fe y el amor.

Algunas versiones traducen «perseguidos a causa de la justicia» o «a causa de ser justos» o «a causa de querer cumplir la voluntad de Dios». El motivo de la felicidad y de la bienaventuranza no es, por tanto, el sufrimiento, que siempre es un mal, sino el porqué del sufrimiento: la fe en Jesucristo mismo y la vida de fidelidad al Padre que aquella fe comporta. Creer en Jesucristo, amarle, vivirlo, y en consecuencia llevarlo dentro, hasta identificarse con Él, es realmente la bienaventuranza. Todas las bienaventuranzas son Él.

Por eso quien cumple una, puede cumplir todas. En este sentido se entiende cómo Mn. Samsó también vivió a fondo otra bienaventuranza:

«Felices los compasivos: ellos alcanzarán misericordia» (Mt 5,7)

Otra paradoja. Quienes le insultaban, le torturaban y le mataban, no hacían otra cosa que maldecirle, mientras que él les devolvía la bendición del perdón. Tal vez sea relativamente fácil perdonar cuando pensamos sacar una ganancia o cuando lo hacemos desde una posición de poder soberano... Pero cuando el perdón no evitará ser sometido a la violencia hasta la muerte, entonces parece inútil y absurdo. Sólo lo puede vivir

quien sabe que el amor perdonador de Cristo es la única arma eficaz contra la violencia y la injusticia.

—Bienaventurado quien es Cristo, enseñando y viviendo lo que enseña.

—Bienaventurado quien es Cristo perseguido, maltratado y ultrajado.

—Bienaventurado quien es Cristo, ofreciendo el perdón y la misericordia.

La beatificación de Mn. Samsó ha significado para todos nosotros el reconocimiento público del valor de un modelo de vida. Especialmente para los sacerdotes, pues él vivió todas estas virtudes como presbítero diocesano secular. Pero su beatificación también fue una solemne confesión de fe, la jubilosa proclamación de que las Bienaventuranzas son verdad. Que lo fueron, cuando murió el primer mártir, Jesucristo; que lo eran, cuando murió asesinado Mn. Samsó y que lo son y serán hoy y mañana, para quienes aún caminamos en esta historia.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat